

Proti mojí krásné mámě vypadaly paničky z osmidomů jako Marty Gottwaldovy

Obrázky ze života malíře Zdeňka Ladry z Loun

Minule malíř Zdeněk Ladra vzpomínal na obrázky z útlého dětství, které prožil na Peruci. Na milovaného dědečka truhláře, který byl řemeslník šikovný, rázný a spravedlivý.

„Spával jsem v postýlce, kterou dělal děda, stejně jako můj houpací kohouty. Obojí bylo pomalované od akademické malířky Aloisie Halaburdové, která knám chodila na návštěvu. A ten nábytek byl v zdu podepsán její zkratkou Alhal. V té postýlce jsem vyrostl nejen já, ale ještě osm dalších dětí. Nahoře ty brlínka byly dětma vohlodaná jako od bobrů.“

Odmalička jsem běhal s klukama. Nejvíce jsme na Peruci řádili dole u rybníka pod radnicí, co do něj vytejkaly splašky. Tam, co byl pivovar, jsou dodnes krásné sklepy. Tam by byla nádherná galerie! S vesnickými klukama jsme si hráli na vojáky, na policajty a na zloděje a já nikdy nechtěl být policajt, ale vždycky jen zloděj nebo Němčour.

Pak se naši přestěhovali do Loun, do kolonky, do osmidomů. Tehdy byl trend společných odpoledních procházek. Korzovalo se po Pražský. V sobotu, neděli se naši nastrojili. Táta mě fascinoval. Vypadal jako R. A. Dvorský. Pokaždý si vzal anglický kvádro, klobouk, brilantinou napomádal chrouny, přičernil knírek. Máma, krejčová, si vyfíkla šaty podle nejnovější módy a la Podolská. Taky měla kulmu a tatínek jí onduloval vlasy. Pak nasadila klobouček, rukavičky, kabelku, zkrátka dáma, hotová Adína Mandlová. Máma byla vůbec krásná, štíhlá. To ostatní metrůvský ženský z osmidomů v těch šedých kostýmech s filcovými kýmblema na hlavě vypadaly proti jako Marty Gottwaldovy.

No a já si v námořnickém oblečku vedle svých krásných rodičů připadal jak naprostý debil. Korounoval to modrý barret, takovej z tý reklamy Bohúsu. Pokaždý jsem byl načufenej, že nemůžu s klukama na Pšáňák

nebo pod pivovar na cajky, tam byl šroťák a daly se tam z vyřazených mašin vymontovat parádní součástky. Místo toho jsem postrojen do námořnického trpně čekal, až se naši naporáděj. Jak já ty společný rodinný procházky nenáviděl! A jak jsem tak čekal,

Zdeněk Ladra, Hela a Hanka Prášilovy. Právě Haničky si nezdráží žák velmi cenil – dávala mu opisovat.

zabrousil jsem k popeláku a našel špagát a hadr. To bylo ono. Táhl jsem ten hadr na tom špagátu a vymetl kdekou louží, a tatínek, že prej mám jít šest metrů za nimi. Poslechl jsem a s náramnou rozkoší vyflastroval bláto z kdekou louže. Po Pražský mezitím korzovaly i ostatní lounský rodinky a takový ty maličké nastrojený hajzlíci tahali za sebou na špagátku na kolečkách dřevěný zajíčky, co bubnovali. A všichni do jednoho mi záviděli můj umolousanej špagát a špinavej hadr, že s ním všude můžu, kdežto oni když do louže vjeli zajíčkem, dostali od rodičů strašného lepáka. Na výstavišti pak vyhrávala ajzboňácká kapela a dirigoval nás

soused pan Vostrý a já si vedle něj stoup a dirigoval s ním.

Ajednou jsem zase takhle před baráčkem v námořnickým čekal, až se naši vystrojí, když šla kolem pařba grázlů a pod, dem na hupiky! To byla v kolonce taková příkrá jílová stráň. To se vzaly umyvadla a pekáče a s téma lavórama a škopkama se po tom jílu jezdilo. Zvlášť když se stráž

někde něco kecal, to by nás zavřeli. Jednou, když byla krize v Kubánském zálivu, vypukla mezi lidmi panika, že bude válka. Nakupovalo se jak o život. I my měli v kuchyni vyrovnáno na dvacet kilo mouky, dvacet kilo cukru. Časem se to spotřebovalo. Stejně by nám to bylo k ničemu.

Později jsem jezdil s našima trampovat. Maminka mně a bráchovi ušila US torny, přesně podle těch amerických, taky spacáky zmákla, ona uměla všechno. Táta měl teletinu ještě po Němcích. Sbalil se lihověj vaříč, kotlík a jelo do Zbečna na Berounku. Když šli večer naši do hospody, my zůstávali v táboře, kouřili jsme a chlastali. Zajímavý, že v pubertě jsem kouřil, ale pak už mi to nechutnalo.

Jako kluk jsem hodně četl. Jako každý dítě jsem byl v pionýru, ale na schůzky jsem nechodil. To jsem se radši stulil někde s knížkou. No řekněte sami, taková Zamrzlá loď kapitána Flinta, Seton, London, Kipling, Foglar, mayovky s s fantastickými obrázkama Zdeňka Buriana, to bylo jinačí dobrodružství než sbírat s pionýrem bukvice!

Krušnou kapitolou mého života byla škola. Ta mě k smrti vyvešákovaněj napomádoval táta zahřměl, co tady děláš?! A já musel pěkně domů, umejt, převlíknout a korzovat.

Byl jsem dost zarputilěj spratek. Je s podivem, že mě naši nezabili. Asi mě měli hodně rádi, protože mi vždycky koupili zmrzlinu. Naši byli zlatý, doma to bylo vždycky perfektní. Později jsem dospěl do fáze, že jsem rodičům říkal Zdeňku a Hanka, zvlášť po vyučení jsme si moc rozuměli. Stali se z nich mi nejlepší kámoši.

Doma se hodně nadávalo na režim, probírala se politika. Táta říkal, co se doma upeče, to se doma taky sní, né abys

polila, to panečku jelo! Zrovna jsem byl v nejlepší, když vyvešákovaněj napomádoval táta zahřměl, co tady děláš?! A já musel pěkně domů, umejt, převlíknout a korzovat.

(Pokračování příště)
Připravila Květa Tošnerová

pohotovost pro bolavou duši

Milá Lenko, je úplně pochopitelné, že se necítíte dobře a ráda byste našla nějaké řešení, nějakou cestu ven z problému. Vždyť dívat se na sebe optikou člověka, který se podceňuje, znamená vynakládat dost „zbytečných“ sil: namísto prožití radosti z vlastního úspěchu vidíme „jen malý úspěch“, náhodu nebo přímo nedostatečnost. Neumíme se pořádně pochválit, každý vlastní úspěch pro nás má jiné měřítko, než by si objektivně zasloužil. A když nevěříme v hodnotu toho, co jsme už dokázali, tak sami sebe těžko můžeme přesvědčit, že dokážeme zvládnout budoucí věci. Nemáme-li zažité „tohle se mi opakovaně daří, toho se nemůžu bát“, tak těžko můžeme se sebedůvěrou vstupovat do dalších podobných situací. Je to zamotaný řetěz příčin a následků, který se postupem času dál posiluje. Co s tím?

Můj problém je hrozný nedostatek sebevědomí. Studuji bez problémů druhý rok VŠ, ale před každou zkouškou se děším, že nic neumím, že na to nemám. Po zkoušce si zas říkám, že to byla náhoda, že jen nepřišli na to, jak jsem hloupá. Bojím se nových situací, které mám zvládnout, protože si předem nevěřím. Spolužáci se diví, vnímají mne jako chytrou a šikovnou, ale já se trápím a nevím, co s tím. (Lenka ze Žatce).

chom mohli minulost změnit, ale můžeme ji prozkoumat, najít v ní důležitá místa, která nás nějak poznamenala, a postupně „přeprogramovávat“ vliv těch míst. Osvočit se od jejich záležitosti, zúročit je pro sebe tak, aby nám prožití zkušenosti pomáhaly a ne škodily, aby nás posilovaly a ne oslabovaly. Znáte asi přísloví „co nás nezabije, to nás posílí“ - tady je to vlastně podobně: události, které Vám kdysi způsobily nějaké negativní pocity,

prestanou být Vaším vnitřním nepřítelem, když je objevíte, pojmenujete a ony přestanou být jakýmsi bubákem, který nemá tvar, jen ve Vaší duši zabírá nespravedlivě velké místo, aniž byste o tom věděla. Jakmile ten bubák totiž dostane konkrétní obraz a tvar, bude mu postavit se a brat mu jeho moc.

Najít a ukázat Vám Vaše „bubáka“ Vám pomůže nejlépe psycholog, přesně to je jeho náplň práce. Psycholog, který provádí terapii - léčí duši slovem. Odborník, se kterým podniknete dobrodružnou výpravu na cestě sebepoznání. Nebojte se toho, udělat tak hrozně moc pro svou lepší a spokojenější budoucnost, získáte velkou porci vnitřní svobody. A ta je velkým darem a předpokladem spokojenosti. Máte tu výhodu, že už si svůj problém uvědomujete a cítíte, že Vás trápí a že byste to ráda změnila - neboli, jste už pro psychoterapii namotivovaná. Paráda! Teď už jen se rozhodnout, na koho se obrátíte. Někteří psychoterapeuti pracují na pojišťovnu (pak Vám stačí mít od prakt. lékaře doporučení, stačí s obecným textem - třeba osobní problémy), někteří jen na přímou platbu. To o sobě ale uvádějí, takže byste předem věděla, do čeho jdete. Zdarma je každopádně péče v Rodinných poradnách, které bývají v okresních městech. Doporučení tu nepotřebujete žádné, jen se objednat. Pokud byste se chtěla ještě nějak poradit, třeba stran kontaktů na terapeuty, stačí vytvořit číslo Linky duševní tísně (476 701 444, nonstop provoz, hovory se nenahrávají, nemusíte říkat své jméno).

Milá Lenko, život je před Vámi a jen na Vás teď je, nakolik dokážete zabojovat o svou vnitřní svobodu a spokojenost. Abyste i Vy sama cítila, že ty dary a schopnosti, kterými jste obdařena, skutečně máte a že Vám mohou přinést hodně radosti, spokojenosti a úspěchů. Jděte do toho! Držím Vám palce...

Připravila Květa Tošnerová
duševní tísně Most

kde se pivo pije, tam se dobře žije

U orloje, Žatec

V Chrám chmele a piva v Žatci je od 28. října otevřena zbrusu nová hospoda. Když v den státního svátku odbil žatecký pivní orloj jedenáctou hodinu, otevřely se pro veřejnost poprvé dveře hostince U Orloje. První hosty před podnikem vítal vedoucí Chrám chmele a piva Jiří Vent, doprovázený malým Lupulínkem. Když se první dáma ze skupinky hostů odhodlala vstít za kliku, za dveřmi se proti ní vytčíl obrovský rozsochatý Lupulín. I on srdečně přivítal hosty a pleskal je po ramenou pro štěstí obrovskými zelenými tlapkami.

Novorozená hospoda je stylová. V pozadí je vymalován výjev ze sklízění chmele, s chmelovými žoky, z nichž jeden je pravý. Na stěnách můžete prohlížet

roznesla několik piv prvním šťastlivcům a v obcerstvovacím úsilí náhle nadlouhou ustala. Raději namísto piva roznášela talíře s poctivou staročeskou

Vedoucí Chrám chmele a piva vítá první hosty restaurace.

zvětšené historické pohlednice královského Žatce. Hřejivou domácí atmosféru dokreslují bytelné dřevěné stropní trámy. Hned u vchodu se skvějí dva skvostné měděné tanky místního minipivovaru, v němž se má výhledově na základě originální receptury vařit světlý Chmelový ležák, Chrámové tmavé a Žatecký samec.

V první den provozu se však čepovala žatecká jedenáctka zpočátku sporadicky. Servírka

kachnou, knedlíky se zelím a také guláš.

Své zasloužené pivo si chtěl vypít také pan Lupulín. Právě malebný reprezentativní Lupulín by se mi na snímku z novorozené restaurace nejlépe zamlouval a tak jsem tiše číhala. Na pivo vprostřed přátel však čekal dlouze a marně, až vyhrožoval, že bude rádit jako Samson, když pivo nedonesou do osmi minut. Nestalo se. Nakonec se Lupulín spravedlivě rozkatil a se slovy, Po-

Mezi prvními šťastlivci se svého půllitru chopil čerstvý zastupitel, spisovatel a proslulý znalec piva Aleš Stroukal.

kud jste mne chtěli umořit žízni, tak se vám to podařilo! - zhrzeně odešel provádit turisty v Chrám chmele a piva.

Možná pivo nedostal, protože, ač tak mocný, ještě není plnoletý. Vždyť je mlád teprve jako Chrám chmele a piva...

A tak nezbyvá než jinak skvostně restauraci popřát, aby při obsluhování obyčejných smrtelníků žádný další zádrhel již nenastal, aby byly číšnice dostatečně empatické a příští hosté už jen výsostně spokojeni.

Připravila Květa Tošnerová

Lupulín zasmušile, dlouze a marně čeká na svůj lahodný mok.

Zajímavý nález houby na houbě

Při rodinném houbaření s dcerou a vnučkami v lese u Slavětína se dceři podařil nález, nad kterým by zajásal každý mykolog. Na ploše dvou až tří metrů čtverečních objevila šest přestárých plodnic holubinky červenající (Russula nigrans), na kterých vyrůstaly další houby - rovatky pýchavkovité (Nectalis asterophorus). Na každém klobouku holubinky vyrůstalo pět až šest těchto malých plodniček. Jejich polokulovitý klobouček může mít průměr až dva centimetry. Je světle hnědá a většinou skoficově poprášeny. Lupeny jsou málo vyvinuté, nebo dokonce schází. V takovém případě se pak skutečně podobají maličkým pýchavkám. Za více než třicet let houbaření na Lounsku jsem zde díky dceři tento druh viděl poprvé. O nález jsem samozřejmě informoval i mykologickou společnost.

Herbert Tichý

